

LBRIS

We know
books

Jakob Vedelsby

LEGEA
LUMANITĂȚII

editura rao

- **L**egea umanității înseamnă că viața este ca un labirint, cu fundături și cu uși încuiate. Uneori trebuie să te învârti și să te dai un pic mai în spate, să alegi o altă direcție, fără a-ți pierde speranța că...

Semnalul radio dispăru cu un șuierat, ca un fir de păr ars și transformat în cenușă.

- La naiba, murmură șoferul și ciocăni cu degetul în sistemul stereo încorporat în mahon, cu afișaj albastru, al mașinii.

- Adună-te, trebuie să o ascultăm pe prietena lui Carl Bernstein, este al naibii de amuzantă..., spuse ministrul și râse atât de tare, încât umerii începură să-i tresalte.

- Ascultați Radio Danemarca. Avem o problemă tehnică pe care încercăm să o remediem.

- Simt că este ceva în neregulă, spuse șoferul, aproape imperceptibil.

- Ascultați Radio Danemarca. Avem o problemă tehnică pe care...

- Oprește-l, pentru Dumnezeu! strigă ministrul.

M-am abținut să zâmbesc. Nu îi voi repeta idiotului că ea, Cassandra, este o prietenă veche, nu iubita mea. Este lesbiană. Pentru numele lui Dumnezeu. Sau, cel puțin, bisexuală. Strâng mai tare geanta și simt mirosul de piele proaspăt tăbăcită, cadou de la Cassandra, lucrată manual, un suvenir personal din Nepal. Să vedem dacă ministrul este binedispus.

Jovialitatea dispare la un moment dat și, până să-ți dai seama, ești în necaz și trebuie să te aperi într-unul dintre conflictele improvizate în care te-au băgat angajații lui. Următoarea sa remarcă ar putea fi: „De ce naiba ar trebui să mă intereseze să o ascult pe prietena ta la radio?” – sau: „Îți bați joc de mine?”. În opinia sa, este de datoria lui să se asigure că un parvenit ca mine nu se așază foarte confortabil în șa. El trebuie să-mi facă viața grea și să îmi demonstreze că serviciul diplomatic are prețul său și că acest preț este diabolic de mare, încât numai cel mai adaptat, cel mai rezistent și mai lipsit de scrupule poate trece, în cele din urmă, prin urechile acului și poate obține postul mult dorit de ambasador. Eu dețin toate calitățile de care este nevoie, dar psihopatul de lângă mine nu știe asta.

– Acum a murit de tot, spune șoferul, învârtind butoanele radioului.

Găsește un alt canal și, bătând ritmic pe muzica pop, ne aruncă violent în toate părțile, de parcă am fi fost soldați într-un schimb de focuri. Chiar înainte să se termine calvarul, ministrul îi strigă:

– Asta vei păți și tu, dacă nu-l oprești în momentul ăsta!

– Sorry. Ajungem în 25 de secunde, rosti șoferul, aplecându-se în microfonul de la încheietura mâinii.

Odată soldat, întotdeauna soldat, m-am gândit, privindu-i gâtul gros, cu cele cinci straturi de grăsime.

– Este extrem de important să îți amintești, de data asta, domnule consilier Bernstein. Dacă astăzi părăsim Comisia de Politică Externă, totul este pierdut, ai înțeles? spuse pe un ton răspicat, fără să mă privească.

Îl cunosc deja de câțiva ani, dar încă nu avuseserăm contact vizual. Ar fi fost prea personal, un gest care era, fără îndoială, rezervat familiei lui – formată în prezent dintr-o fiică de doi ani și o soție cu numărul trei. Potrivit unor zvonuri, le părăsise pe nevestele anterioare și nu își vizita copiii mai mari. Are o atracție pentru femeile frumoase, de tip fotomodel, care sunt mult mai tinere decât el. Se arătase interesat și de Cassandra. Ea are patruzeci de ani, dar arată ca de treizeci. Nimeni nu ar fi crezut că are acasă doi fii de optsprezece ani. Ministrul o văzuse odată într-o revistă pentru femei, pentru care fusese fotografiată goală, printre mestecenii de la marginea pădurii. Părul lung plutea în jurul sânilor ei, ca niște pliuri de mătase în stare de imponderabilitate.

Îl studiasem pe ministru. Ochii din spatele ochelarilor cu rama groasă îi sunt umezi, iar în albul lor s-au acumulat depozite galbene de sebum, unite de venele subțiri și roșii. Sub pungile de sub ochi, pe obraji, se formaseră mici hărți de vinișoare rupte. Dantura îi este formată din implanturi albe, strălucitoare, așa cum se folosesc în Hollywood și Washington. Acum sare din mașină și, cu doi agenți de pază pe urme, ajunge deja la jumătatea scărilor, în timp ce eu încă mă chinui, cu geanta și cu un teanc de hârtii, să ies din mașină. Deschide ușa Clădirii Parlamentului, Palatul Christiansborg, și tropăie puternic pe parchetul din lemn. Mă grăbesc să-l prind din urmă.

– Ce altceva a mai spus, înainte ca idiotul să umble la radio? Privirea i se îndreaptă spre șofer, care începuse deja să

vorbească pe telefonul său mobil. Nu a fost ceva de genul unui nonsens idealist referitor la umanitate, o lege nouă?

– Nu am auzit, închisese deja, am mormăit și m-am strecurat înăuntru.

Îl urmez pe ministru, pe lângă centrul de control, apoi pe scări până la primul etaj.

– Legea umanității, aceasta fusese. Ce naiba e asta? râse el. Trebuie să văd că o trec prin Parlament, apoi vom fi cu toții oameni cinstiți și ne vom retrage, și putem lansa Danemarca pe marea imensă a comunității.

Răsetele ministrului se transformară într-o tuse hârșăită de fumător. Înghiți mucusul, încruntându-se. Figura i se contorsionase într-o grimasă, în cele câteva secunde de care aveam nevoie pentru a urca scările. Acum tăcea, cu respirația tăiată.

Ministrul are o capacitate remarcabilă de a pune lucrurile în mișcare. Este foarte încântat că le-a transmis această calitate copiilor săi. Acesta e cel mai frumos cadou lăsat urmașilor, declarase într-un articol biografic de două pagini dintr-un ziar de duminică. Nu este săptămână în care să nu apară în presă. Jurnaliștilor le place farmecul său neșlefuit și are un discurs clar și ușor de înțeles, datorită ajutorului eficient dat de către ofițerul său de presă și consultantul pentru mass-media, care este femeie, al cărei rol el îl disprețuia oficial.

Îl cunosc destul de bine pentru a ști că el, tocmai acum, din pricina deprinderii de nicotină timp de mai multe minute, se afla la limita subțire dintre curiozitatea autentică și o explozie de nervi, cu consecințe imprevizibile. Tac. Nu trebuie să îmi pierd concentrarea, pentru a nu mai comite și alte erori. Gafa mea de mai devreme referitoare la Comisia pentru Afaceri Externe, când îi dădusem informații greșite, ceea ce

însemnase că opoziția îl numise mincinos în mass-media, rămăsese agățată de persoana mea ca râia. Colegii de la Ministerul de Externe mă evitau. Și eu aș fi făcut la fel, pentru că greșelile sunt cel mai mare tabu la care te poți gândi, într-o cultură cu zero defecte. Din moment ce mă aflu sub o supraveghere atentă, persoanele-cheie de înalt nivel din sistem sunt profund dezamăgite de mine, și cu toții știu că progresul carierei mele viitoare nu mai este marcat la fel de clar. Dacă a fost vreodată foarte clar conturat în ochii celorlalți. Există, cu siguranță, întotdeauna un coleg pe punctul de a-i lua locul altuia. Încă o greșeală și voi rămâne tot restul vieții mele consultant sau ceva de genul, asemenea celorlalte destine amare care au fost cernute de sistem. Asta dacă nu îți depui CV-ul pentru un alt post, departe de Ministerul de Externe, și îți încerci acolo norocul. Cu acest gând în minte, nu mă voi mai juca. Acum am 42 de ani și mă apropiu, treptat, de obiectivul care, așa cum spun toți, este, practic, de neatins. Trebuie să mai strâng din dinți un an în Copenhaga, apoi între trei și patru ani în lume și înapoi acasă, într-un post de director adjunct al Departamentului. Dacă totul merge bine, după încă șase luni, voi fi numit de către regină consilier la misiunea diplomatică de primă clasă și, astfel, în postul de oficial, apoi se va deschide calea către postul sfânt de ambasador. Amin. Întotdeauna am spus că vreau să realizez acest lucru înainte de a împlini 50 de ani. Astfel au trecut 30 de ani de muncă până la epuizare, iar în următorii 20 de ani va urma o slujbă de vis, bine plătită. Apoi vor fi recoltate roadele bogate ale unei uzuri profesionale inumane. La acest gând, mă simt de parcă aș pluti, dar doar pentru scurt timp. Nu îndrăznesc să mă gândesc până la sfârșit.

Ceva nu este în regulă. Oamenii din jurul meu continuă să meargă ca niște roboți controlați de la distanță. Ies din birourile lor, se deplasează mecanic pe coridor și își apasă telefoanele mobile pe urechi. Arată ca puii de găină speriați, se lovesc de pereți și unii de alții, cotcodăcînd în aparatele lor mici.

– La naiba! răcnește ministrul, atunci când gorilele de la PET, Serviciul de Informații din cadrul Poliției, îl apucă de subraț și o iau cu el la fugă.

– Aceasta este o situație de urgență, grăbiți-vă, să ieșim din clădire! îmi strigă unul dintre ofițeri.

Rămân blocat în mijlocul holului și îi văd cum dispar pe scări, îndreptându-se spre ieșirea de urgență. Oamenii din jurul meu aleargă în toate direcțiile. Printre ei se află și ofițerul de presă și consultantul mass-media al ministrului, fundul ei ferm fiind prins într-o fustă strânsă pe corp. Bate cu palma în telefonul mobil.

– Hotelul Danmark a fost aruncat în aer, strigă ea în timp ce trece pe lângă mine, apoi se oprește brusc și se întoarce. O, Doamne, prietena dumneavoastră! Gura ei se deschide și se închide, apropiindu-se de mine cu un pas: Sper că nu... trebuie să-l găsec pe ministru.

Apoi dispăru în mulțime.

Privesc discursul ministrului, pe care l-am terminat destul de devreme azi de dimineață. Plutește până aproape de podea, se ridică din nou în aer și urcă precum un corp puternic de lebedă, înainte să se izbească de perete și să cadă dintr-odată la pământ. Mă cufund în scaunul Rococo de culoare albastru-deschis, de lângă perete, cu privirea la ceasul de deasupra ușii care dă în sala de ședințe a Comisiei pentru Afaceri Externe. Este ora 12.45.

Emisiunea de la radio a Kassandrei se încheie în șase minute. Parcă o văd în fața ochilor, cum stă în fața ferestrelor panoramice ale studioului, cu vedere spre lacurile orașului Copenhaga, ținând gura aproape de microfon și zâmbind pentru ascultătorul care urmează să intre în direct prin telefon, în cadrul emisiunii ei. Studioul este situat într-un apartament la etajul al doilea al hotelului nou construit. Ea deja răspunde întrebărilor ascultătorului. „Uneori trebuie să te întorci și să mergi înapoi puțin, pentru a alege altă direcție, pentru a păstra speranța vie“, spune și apoi șoferul rotește butonul radioului auto, după aceea se aude informația că a apărut o defecțiune tehnică, apoi muzica pop, după aceea, liniște.

Intru în fluxul de oameni și ies din clădirea Ridebane din spatele Palatului Christiansborg, îmi caut telefonul mobil, nu era în geanta mea nouă, pe care am pierdut-o... aici este. Nu știu de ce încep să alerg, de obicei nu alerg. Mi-ar plăcea să mă apuc din nou de jogging, ar fi trebuit să-mi cumpăr pantofi de alergat. Pantofii mei negri strălucitori tropăie pe stradă, sacoul și cravata flutură în vânt. Acum mă poticnesc și plonjez, cu guta mea de kilograme, prăbușindu-mă la doi metri, cu brațul drept hârșâindu-se de asfalt. Mă ridic rapid și alerg în continuare, sar într-un taxi și mă arunc pe bancheta din spate.

– Hotel Danmark, îi spun șoferului.

– Nu se poate. Nu ați auzit de explozie?

– Plătesc dublu.

Adânc în inima mea, oriunde ar fi aceasta, știu că nu i s-a întâmplat nimic. Poate că subconștientul meu este cel care îmi aduce această întrebare în cap, cu răspunsul „Este OK, fii liniștit“. Acum taxiul virează pe banda pentru autobuze și canda lungă de autoturisme se unește într-un singur vehicul strâns înlanțuit, care nu are nicio șansă împotriva puternicului

LIBRIS | We know books

diesel nemțesc. „Este o supraviețuitoare, Carl“. Mă uit la mâna mea. Am îndoit-o. Cine naiba mi-a spus că prietena mea, Cassandra, este moartă? O fi rațiunea mea? Kassandrei îi place să spună că rațiunea este o cămașă de forță pe care cineva a inventat-o pentru a suprima creativitatea și bucuria creației. „Imaginează-ți, cum ar fi dacă toți oamenii ar aspira la sublim?“ Vocea Kassandrei îmi răsună în cap, ea mă face să termin cu visurile unui compromis, să schimb rațiunea cu sentimentele, iar când îi spun că visul meu este, de fapt, să devin ambasador, ea nu mă crede, pentru că am fost creat pentru ceva mai mare. „Mai mare?“ spun eu și privesc în ochii ei căprui, care aproape că se înnegresc de entuziasm. „În lumea mea mică, nu este nimic mai mare decât postul de ambasador“, spun eu și ea îmi zâmbește, crede că îmi lipsesc atât ambiția personală, cât și ambiția de a face ceva pentru lume și mă întreabă dacă mai există și altceva în mine în afară de dorința de bogăție materială. Ba da, aș vrea să fac ceva care să îi impresioneze pe oamenii cu care am de-a face, dar nu știu cum.

– Am zis eu, murmură șoferul și arată spre bariera poliției. Acum suntem blocați.

O duhoare pătrunzătoare de substanțe chimice plutește în aer și văd ruinele și fumul care formează o structură fantomatică, înălțându-se în cer. Acum îmi dau seama că s-a dus, dispărută ca un fir de păr ars, transformat în cenușă.

Fără Cassandra sunt om numai pe jumătate, plutesc, mă împiedic pe holuri, pe străzi, pe câmpuri, nori, temându-mă de ura și de resentimentele din întreaga lume, de cuțite și gloanțe, de furtunile de pe Soarele orbitor, mulțimea de victime din camerele întunecate, fără ieșiri de urgență și de toate destinele nenorocite, care cedează în fața lipsei de

șperanță și a suferinței. Fără Cassandra voi cădea la pământ. Acum voi cădea.

Când plec, stă la masă, la micul dejun, în halatul ei alb și discută cu Robert și cu Albert. Îmi flutur noua mea mapă din piele și îi trimit trei bezele. Astăzi este ziua mea de naștere. M-a trezit cântând și cu briose fierbinți, cu ouă, șuncă și suc de mango. Ne uităm unul la altul, în timp ce ea își duce încet mâna la gură. Acum îmi trimite un pupic, ca un licurici în noapte, și privirea i se pierde în cerul de deasupra orașului Copenhaga.

Am întâlnit-o pe Cassandra când studiam Dreptul. La început, m-am gândit că între noi doi ar trebui să existe o relație solidă, dar ea avusese alte planuri. Cassandra era tot ce îți puteai dori. Agilă, distractivă, iubitoare, caldă, generoasă, originală, frumoasă. Nu mai era alta ca ea. Începusem să cred că era interesată de mine, iar această părere mi-a fost confirmată atunci când un coleg a dat o petrecere în conacul părinților săi, la Øresund. Mai târziu în acea seară am urmat-o în casă, într-o toaletă care i se părea incredibil de amuzantă. Dintr-odată eram dezbrăcați și ne îmbrățișam, eu mă așezasem pe scaunul de toaletă, iar ea alunecase deasupra mea. Cu picioarele bine înfipite în pardoseală, ea se mișca în sus și în jos, iar când ajunsese la orgasm, mă mușcă de umăr. Apoi căzuse pe coapsele mele și își apăsase obrazul pe pieptul meu. „Știi exact cum este să fii copil în uterul mamei, spuse. Și cum este panărea în vânt, ghepardul pe platoul munților, ursul cu un somon ce i se zbate între dinți. Dacă aș asculta cu atenție, aș avea acces la toate răspunsurile tuturor întrebărilor, pentru că eu sunt făcută din tot ceea ce a existat vreodată.“ Am sărutat-o pe marginea buzei de sus și am crezut că mi-am găsit dragostea vieții mele.